

I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of
an intelligent one.

ISANG HALIMBAWA NG GILLETTE

Tungkol sa distansiya, pagbabalatkayo, at sa babaeng nag-o-audit.

BILANG HALIMBAWA,

Laging umaasa ang komunikasyon sa isang partikular na pormula.

Bilang halimbawa.

Dalawang inosenteng salita.

Dalawang salitang mukhang hindi nakapipinsala at magalang, ngunit may isang pambihirang kalamangan: pinahihintulutan nila ang isang tao na pumasok sa teritoryo ng iba nang hindi humihingi ng pahintulot.

Kapag may nagsabing bilang halimbawa, bihirang ang mismong halimbawa ang layunin.

Ang layunin ay distansiya.

Dahil hindi ikinatutuwa ng mga tao na makita ang kanilang sarili na nakalantad sa isang problema. Hindi nila ikinatutuwang marinig ang sarili nilang pangalan na ikinakabit sa isang kahinaan, pagkakamali, o kontradiksiyon.

Ngunit handang-handa silang pagmasdan ang mismong mga bagay na iyon kapag pag-aari ng iba.

At kaya, nag-imbento ang komunikasyon ng isang kahanga-hangang pinaikling daan.

Huwag sabihing:

“Ginagawa mo ito.”

Sabihin:

“Bilang halimbawa, isipin mo ang isang lalaking...”

At agad na bumabagsak ang mga depensa.

Sinusundan ng nakikinig ang kuwento.

Sinusuri ang tauhan.

Hinahatulan ang sitwasyon.

Marahil ay natatawa pa nga.

Saka lamang dumarating ang pagkatanto.

Hindi kailanman ibang tao ang tauhan.

Ang tauhan ay ang nakikinig.

Ang halimbawa ay isa lamang balatkayong isinuot ng realidad.

Matagal na itong alam ng pinakamahuhusay na komunikador.

Bihirang pumasok ang mga ideya sa harapang pinto.

Mas gusto nila ang mga pasukan sa gilid.

BILANG HALIMBAWA,

Laging nakasalalay sa mga halimbawa ang mga ugnayan ng tao. Lalo na sa pagitan ng mga lalaki at babae.

Ilang siglo nang ginagamit ng mga lalaki ang mga ito.

Bilang halimbawa, isipin mong nakatira tayo sa tabing-dagat.

Bilang halimbawa, isipin mong nagkakilala tayo limang taon nang mas maaga.

Bilang halimbawa, isipin mong lumipat tayo sa New York.

Bilang halimbawa, isipin mong pag-aari natin ang isa't isa.

Wala sa mga pahayag na ito ang naglalarawan ng realidad.

Naglalarawan sila ng arkitektura.

Mga pansamantalang estrukturang itinayo gamit ang mga salita.

Mga silid kung saan pinahihintulutang pumasok ang posibilidad bago dumating ang ebidensiya.

Mahal ng mga lalaki ang mga silid na iyon.

Dahil mas mura ang imahinasyon kaysa sa konstruksiyon.

Sa loob ng imahinasyon, gumagana ang bawat proyekto.

Nagtatagumpay ang bawat paglalakbay.

Nakauunawa ang bawat babae.

Paborable ang bawat kalalabasan.

Pagkatapos, sa malao't madali, dumarating ang realidad.

At madalas, dumarating ang realidad sa anyo ng isang babae.

Nakikinig ang isang matalinong babae.

Sumusuri ang isang napakatalinong babae.

Nag-o-audit ang isang nakahihigit na babae.

At malaki ang pagkakaiba.

Maaaring makaligtas sa pagsusuri ang isang karaniwang pag-uusap.

Maaaring makaligtas sa pamumuna ang isang proyekto.

Hindi kailanman nakaliligtas sa audit ang isang ilusyon.

Iyon karaniwan ang eksaktong sandali kung kailan natutuklasan ng isang matalinong lalaki kung siya ba ay nagtatayo ng isang hinaharap o nagdedekorasyon lamang ng isang pantasya.

Mabilis dumating ang sagot.

Halos laging naniningil ang mga babae kada segundo.

Hindi kailanman kada oras.

BILANG HALIMBAWA,

Isipin mo ang isang lalaking gumugol ng maraming taon sa pagbuo ng mga paliwanag. Mga estratehiya.

Mga senaryo.

Mga modelo.

Arkitektura.

Buong mga sistemang idinisenyo upang magmukhang makatwiran ang realidad.

Pagkatapos, isang araw, nakatagpo siya ng isang babaeng ang talino ay lumalampas sa sukat ng sistemang kanyang itinayo.

Hindi madrama.

Hindi marahas.

Natural lamang.

Nakikinig siya.

Nagmamasid.

Naghihintay.

Pagkatapos ay nagtatanong ng iisang tanong.

Isang simpleng tanong.

Ang uri ng tanong na nagpapaguho sa sampung taon ng intelektuwal na konstruksiyon sa loob ng sampung segundo.

Sa puntong iyon, may nangyayaring hindi pangkaraniwan.

Tumitigil sa pagtatayo ang lalaki.

Biglang nawawalan ng pang-akit ang mga plano.

Nagiging di-kailangan ang mga blueprint.

Nagiging dekorasyon na lamang ang mga kalkulasyon.

Naglalaho ang arkitektura.

Diretsong napupunta sa basurahan ang proyekto.

Hindi dahil natalo siya.

Hindi dahil napahiya siya.

Dahil sa wakas ay may naunawaan siya.

Hindi kailanman haka-haka ang halimbawa.

Siya ang halimbawa.

Siya ang ehersisyo.

Siya ang case study.

At ang babaeng nakatayo sa harap niya ay hindi pumasok sa kanyang imahinasyon.

Siya ang pumasok sa imahinasyon ng babae.

Ferdinando